

120. 1-6
Oratio Funebris,

HABITA IN SACELLO C.C.C. Oxon.

Secundo die mensis *Maii* Ann. 1714.

IN EXEQUIIS

REVERENDI, atque OPTIMISIMI,

THOMÆ TURNER, S.T.P.

MOEJUSDEM COLLEGII PRÆSIDIS

NUPERRIME DEFUNCTI.

K (W-1)
Per GULIELMUM TILLY, S.T.P. C.C.C. OXON.
Socium, Rectorem de *Albury*, in Com. *Oxon.* & Præ-
nobili Viro, MONTAGUE, Comiti de *Abingdon*
a Sacris Domesticis.

Rogatu Curatorum Testamenti, aliorumque Auditorum, edita.

OXONIAE,

Excudebat Leon. Lichfield, Impensis Ant. Peisley Bibliopolæ Oxoniensis,
& J. Churchill, J. Knapton, W. Taylor, H. Clements, W. Meadows, J. Morphey,
Bibliop. Londin. Anno Dom. MDCCXIV.

22

REVERENDO ADMODUM, AMICISSIMOQUE VIRO,
REGIÆ MAJESTATI A SACRIS,
EDMUNDO CHISHULL, S.T.B.

C. C. C. O x o n. non ita pridem Socio,
EXIGUUM HOC INGENTIS OFFICII MUNUS
IN SACRAM DESIDERATISSIMI PRÆSIDIS
M E M O R I A M,
QUI ILLUM PLURIMI SEMPER FECIT,
MAXIMEQUE DILEXIT,
ATQUE EX TESTAMENTI SUI CURATORIBUS
P R I M U M S C R I P S I T,
ORATIONEM HANC QUALEM CUNQUE
DICAT DEDICATQUE

GUL. TILLY, C.C.C. Socius.

REVERENDO ADEMODO AMICISSIMOQUE VIRO

REGIE MAJESTATI A SACRIS

EDMUNDO CHISHULL ST. R.

C. C. C. O. X. O. N. non in pignori Societatis

EXIGUUM HOC INGENIUM OFFICIUM MUNUS

IN SACRAM DESIDERII TESTIMONIUM

M. E. M. O. R. I. A. M.

QUI ILLUM FLUENTISSIME SEMPER FRUIT

MAXIMEQUE DILEXIT

AIQUE EX TESTAMENTO SUI CURATORIBUS

PRIMUM SCRIPSIT

ORATIONEM HANC QUALIBET

DICAT DEDICATQUE

GUL. TILLY. C. C. C. SOCIET.

ORATIO FUNEBRIS,

HABITA IN EXEQUIIS,

Reverendi, atque Optimi Viri,

Thomæ Turner, C.C.C. Oxon. Præfidis,

NUPERRIME DEFUNCTI.

SI, quod ingens vestrum omnium dolor, meusque, non pars minima, luctus, suaderent, Academici, id pietas nostra atque officium erga parentem optimum hujus Collegii, jam defunctum, paterentur, hodiernus hic dies, tristis profecto atque acerbus, alto potius mœstoque silentio deflendus esset, quam ego, aut dolorem vestrum voce mea interpellare, aut meum vobis impertiri aggrederer. Sed, cum nec præstantissimi Viri merita, nec studium & voluntas vestra, bonorumque omnium, id ferant, ut, quæ apud omnes proferuntur de virtutibus ejus, vitæque præstantia, ea apud nos præcipue, atque intra hæc mœnia non memorentur, quamvis longe infra rei veritatem necesse est subfidat oratio, multo tamen magis vellem, ingenii culpa, vestram mereri veniam, eamque sperare, quam aut muneri meo, aut expectationi vestræ, aut supremo in optimum Præfidem honori (quantum in me fuerit) aliquo modo deesse.

Te vero, Venerande Præses, ipsa hæc sacro-sancta Ædes, ipsa jam sacrorum tempora, ipsa sedes Tua, nunc vacua, nunquam satis iterum replenda, postulant ademptum nobis, & requirunt. Quod si vota tuorum precesque valuissent, non jam Te nos jacentem, Te frigidum, Te nil cœlestibus ullis debentem, mœsti ploraremus; quin inter sacra Dei, Te

primum, ut semper, aspiceremus, Te alacrem, Te religionis verum Antistitem, Te exemplar perfectissimum, Te sanctissimo Numinis cultui simul ingens decus & tutamen.

Gnarus loquor, Auditores, vosque in rei testimonium appello, confortes mei omnes; per tricenos fere annos, quibus huic Musarum domicilio moderando prae fuit insignis Vir, universo hoc temporis spatio, nunquam vel semel, per desidiam, per incuriam, per suam voluntatem, rebus divinis abfuit, modo illi per valetudinem interesse iis liceret, quod fere semper. Tantam quidem animi virtutem, pietatisque praestantiam, nos, multo minores, sequi sane voluimus, assequi non potuimus; usque adeo tamen in illo semper admirati sumus, donec paulatim ex ejus nimio fervore suorum etiam omnium pectora demum incalescerent. Quam vero pietatem (Bone Deus!) quam sinceram! quam intensam! quam modestam! quam non specie aliqua inani infucatam exercuerit! non contortis oculis, non figura oris arte composita, non muliebribus, tenerisque nimis affectibus effusam, aut extra terminos decoris, aut rationis vagantem; sed qualis maxime virum gravem, animique constantem deceret, de se, non ut innocenti viro, de caduco & fragili rerum mortalium statu, de supremi Numinis excellentia recte sentientem. Ne vero aliorum oculos unquam ad se converteret, demisit suos, animo summissio atque humili, qua proxima via tendit, ad coelos & superos enixus. Hoc nimirum illi optimo viro semper in animo atque in vita fixum & constitutum fuit, ne quid unquam, quod non esset, videretur.

Quæ cum in eo esset tanta pietas, tam sincera, pura, illibata, diffudit se ubique vis ejus in vitam eximii illius viri atque mores, continuoque affulsi oculis hominum vivendi constantia & integritate. Etiam ab ineunte adolescentia, quantum ad nos, per tam longam temporis seriem, fama atque memoria aliorum perlabitur, eundem plerumque tenorem vitæ servavit, eadem secutus; sincerus, integer, temperans, purus,
mo-

modestus, prudens. Nec cum eum firmata ætas virum fecerat, tam mutatus est a se puero atque adolefcente, vitæ innocentia, & castitate morum, quam rerum prudentia, sapientia, gravitate. His vero virtutibus (immane quantum!) non tam se puerum, quam alios viros exuperaverit! Quæ vero ætatem virilem plerumque comitantur vitia, iis immunis plane, atque intactus semper vixit; non fictus, non astutus, non ambitionis intus in animo stimulis fervens, aut avaritiæ. Contra aliorum fraudes atque calliditatem satis prudentia sua firmus, tectus, munitus, iisdem artibus uti ipse nunquam voluit, quin eas penitus contempserit, repudiavit, oderit. Ab ambitione securus, æquo animo aptus, honorem ab aliis nunquam quæfivit, semper est adeptus. *Gloria enim & honores virtutem, tanquam umbra corpus, sequuntur*, non consilio ullo tuo, sed ipso rerum atque naturæ eventu. Quod si te convertas, si arripias tibi, si postulare videaris honorem, quando quis ostenderit, En! frustra comprehensa manus effugiet tenuis imago. Ergo honorem ille, quem non ostentatione, non titulis, non splendore vitæ, sed virtutum suarum satellitio comparavit, iisdem usque tutatus est armis, & post se ad omnem hominum memoriam integrum reliquit.

Usque adeone vero quisquam, perverso ingenio, malo suo fato, procul a *Phæbo* natus est, ut vel suspicionem tenuissimam avaritiæ huic munificentissimo viro insperferit unquam? Tota vitæ ejus optime institutæ ratio declarat, ipsa hæc moenia loquuntur, ipse fileam. Quod si quid ultra requiras argumenti, mors ipsa brevi fatebitur, quam plurimum, non sui amans, sed aliorum, semper vixerit. Audietis, Academici, nec multis abhinc diebus, audietis eam, de effusa, de summa, de immensa hujus optimi viri beneficentia, famam, quæ plane audientium animos percellet, aures obtundet, oculos mentis fulgore perstringet. Interea sit apud me rei fides, qui, cum paucis aliis, quorum intererat, ea vidi, ea legi, ea cum stupore quodam admiratus sum, non hic loci aut temporis evulganda, quæ expecta-

primum, ut semper, aspiceremus, Te alacrem, Te religionis verum Antistitem, Te exemplar perfectissimum, Te sanctissimo Numinis cultui simul ingens decus & tutamen.

Gnarus loquor, Auditores, vosque in rei testimonium appello, confortes mei omnes; per tricenos fere annos, quibus huic Musarum domicilio moderando præsuit insignis Vir, universo hoc temporis spatio, nunquam vel semel, per desidiam, per incuriam, per suam voluntatem, rebus divinis abfuit, modo illi per valetudinem interesse iis liceret, quod fere semper. Tantam quidem animi virtutem, pietatisque præstantiam, nos, multo minores, sequi fane voluimus, assequi non potuimus; usque adeo tamen in illo semper admirati sumus, donec paulatim ex ejus nimio fervore suorum etiam omnium pectora demum incalescerent. Quam vero pietatem (Bone Deus!) quam sinceram! quam intensam! quam modestam! quam non specie aliqua inani infucatam exercuerit! non contortis oculis, non figura oris arte composita, non muliebribus, tenerisque nimis affectibus effusam, aut extra terminos decoris, aut rationis vagantem; sed qualis maxime virum gravem, animique constantem deceret, de se, non ut innocenti viro, de caduco & fragili rerum mortalium statu, de supremi Numinis excellentia recte sentientem. Ne vero aliorum oculos unquam ad se converteret, demisit suos, animo summissio atque humili, qua proxima via tendit, ad coelos & superos enixus. Hoc nimirum illi optimo viro semper in animo atque in vita fixum & constitutum fuit, ne quid unquam, quod non esset, videretur.

Quæ cum in eo esset tanta pietas, tam sincera, pura, illibata, diffudit se ubique vis ejus in vitam eximii illius viri atque mores, continuoque affulsit oculis hominum vivendi constantia & integritate. Etiam ab ineunte adolescentia, quantum ad nos, per tam longam temporis seriem, fama atque memoria aliorum perlabitur, eundem plerumque tenorem vitæ servavit, eadem secutus; sincerus, integer, temperans, purus,
mo-

modestus, prudens. Nec cum eum firmata ætas virum fecerat, tam mutatus est a se puero atque adolefcente, vitæ innocentia, & castitate morum, quam rerum prudentia, sapientia, gravitate. His vero virtutibus (immane quantum!) non tam se puerum, quam alios viros exuperaverit! Quæ vero ætatem virilem plerumque comitantur vitia, iis immunis plane, atque intactus semper vixit; non fictus, non astutus, non ambitionis intus in animo stimulis fervens, aut avaritiæ. Contra aliorum fraudes atque calliditatem satis prudentia sua firmus, tectus, munitus, iisdem artibus uti ipse nunquam voluit, quin eas penitus contempserit, repudiarit, oderit. Ab ambitione securus, æquo animo aptus, honorem ab aliis nunquam quæsit, semper est adeptus. *Gloria enim & honores virtutem, tanquam umbra corpus, sequuntur*, non consilio ullo tuo, sed ipso rerum atque naturæ eventu. Quod si te convertas, si arripas tibi, si postulare videaris honorem, quando quis ostenderit, En! frustra comprehensa manus effugiet tenuis imago. Ergo honorem ille, quem non ostentatione, non titulis, non splendore vitæ, sed virtutum suarum satellitio comparavit, iisdem usque tutatus est armis, & post se ad omnem hominum memoriam integrum reliquit.

Usque adeone vero quisquam, perverso ingenio, malo suo fato, procul a *Phæbo* natus est, ut vel suspicionem tenuissimam avaritiæ huic munificentissimo viro insperferit unquam? Tota vitæ ejus optime institutæ ratio declarat, ipsa hæc mœnia loquuntur, ipse fileam. Quod si quid ultra requiras argumenti, mors ipsa brevi fatebitur, quam plurimum, non sui amans, sed aliorum, semper vixerit. Audietis, Academici, nec multis abhinc diebus, audietis eam, de effusa, de summa, de immensa hujus optimi viri beneficentia, famam, quæ plane audientium animos percellet, aures obtundet, oculos mentis fulgore perstringet. Interea sit apud me rei fides, qui, cum paucis aliis, quorum intererat, ea vidi, ea legi, ea cum stupore quodam admiratus sum, non hic loci aut temporis evulganda, quæ expecta-

pectationem vestram omnem, utcunque demum ea surgat, tamen exuperabunt, longeque spem totam ultra egredientur. Usque adeo, ut quem virum nos ipsi optime aut norimus, aut saltem novisse debuimus, quem munificentissimum experti sumus, quem optimum sensimus, nec sperare potuimus meliorem, ille tamen idem, felici ingenio ad benefaciendum natus, viam sibi aut invenerit, aut fecerit, qua, non quidem seipsum, id enim fieri non potuit, verum omnium cæterorum fidem, spem etiam nostram superarit.

Jam vero moderandis Collegii rebus, quam aptus, quam a natura, quam ab arte comparatus! Multum ille inter mores, inter consuetudinem, inter ingenia hominum versatus, omnia omnium probe percalluit, expers vitiorum. Solertia vero hac non alium in finem est unquam usus, quam ad se satis a vafro- rum insidiis tutandum, ad ignoscendum quam pluribus aliis, ad benefaciendum universis, pro varia ipsorum indole, qua via proxima jaceret ad veram illis salutem, atque immensum commodum procuranda. Parcendis publicis sumptibus semper admodum sollicitus, suis non profusus, sed magnificus. Nemo rectius, quam ille, novit fortunæ dotes & munera vero modulo, justisque rationis ponderibus metiri atque æstimare, nemo unquam minus suorum parcus, cum in sacrum Dei honorem, in salutem hominum, in Collegii sui decus & emolumentum largiori manu esset impendendum. Non tamen ille facilis, quamvis non severus; cum tempus & otium, & focii veniam darent, posset quidem esse facetus, & vellet, tamen gravis; cum vero res & negotium in manibus essent, ferium se esse oportere atque intentum decreverat. Neminem sane novimus unquam, * *cujus & vita & oratio magis consecuta videretur difficillimam illam societatem & conjunctionem gravitatis cum humanitate*: Nimirum ille ubique, & in omnibus, ad veram rerum rationem, & sapientissimi simul atque optimi viri normam & mores compositus.

* Cicero de Leg. lib. 3.

Parcendi sibi subditis artem calluit, simul & non nocendi; &, cum res postularet, superbos debellandi: subjectæ juventuti dum peramicus, refrænandæ virorum audaciæ atque insolentiæ par. Illum quippe natura atque voluntas sua mitem & misericordem fecere, Religionis vero, Collegii, atque Academiæ jura severum. Nihilominus, quam tenerum illum vidimus, focii! quam tremulis & ore & manibus, cum severum aliquod justitiæ munus in se fumeret obeundum! Hoc vero perraro, non nisi cum vulnera haud amplius manu ejus medica sananda essent, cum recidenda enssem poscerent: Tum vero ille etiam strinxit enssem invitatus; & nisi reclamarent æterna justitiæ fœdera, aut Fundatoris sui statuta non violanda, nemo unquam aliquid ingrati sub ejus moderamine fuisset passus. Eousque enim aliis parcere atque ignoscere apud se statuerat, dum spes ulla esset, dum misericordiæ locus. Is demum erat vir, qui cum summis viris sapientia sua recte posset imperare, tamen idem ad infimorum imbecillitatem novit se demittere.

Sublimem Animam! quæ te primùm nobis secula tulere talem! quibus parentibus ortam!

Tum scilicet, cum parentes ejus optimi, civilis belli fluctibus, longe a sua patria disjecti, ob fidem Deo, Regi atque Ecclesiæ servatam, *Bristolie* exularent, tunc prima vice a rebellibus obsessæ, Tum vero, tum Tu primum vitales auras infanti ore hauseris! Ne non crederetur a posteris impium illud atque infelix seculum aliquid tulisse magnum, aliquid generosum, aliquid summis priorum hominum ingeniis, maximisque animis æquum, Immortalis Dei providentia & munere terris atque mortalibus concessum.

Nec vero sine Divina quadam forte contigisse arbitror, auditores, quod ea parte civitatis *Bristolienſis* natus fuerit; qua in *Glocestriæ* fines incurrit, quò pacto felicitis consortii hujus nostræ domus, & Fundatoris munificentiae capax evasit, aliter non eo tempore in has ædes admittendus; Adeoque nos illo forsan in æter-

num, malo fato nostro, summoque infortunio, caru-
issemus. Talem enim se gessit per totum vitæ, hono-
rum, muneris atque officii sui curriculum, qualem
forfan vellet, animoque suo effinxit, non vero unquam
speravit optimus *Fundator*, tum, cum flagrantissimo
studio suorum omnium salutem perfectissimam quæ-
reret, atque in consiliis suis maxime haberet.

In venerandam matrem suam Ecclesiam *Anglica-
nam*, quam optime, quam piissime animatus fuerit
vir ille vere magnus, ipse pro se loquatur, si quid
amplius argumenti restat vobis, Academici, confir-
mandis necessarium, qui tam probe illum nostis, &
tam penitus perspexistis; simul & meministis, quales
ille viros sub se multos sua eruditione, & cura in Ec-
clesiæ, & Religionis salutem, & firmamentum eduxerit.
*Ego, inquit, verba sunt ipsius in testamento scripta,
Ego, quemadmodum in Ecclesiæ Anglicanæ societate
ab infantia semper vixerim, sic in eadem, Deo Juvante,
mortem obire apud me statuo. Illam, quidem qua le-
gibus patriæ defensa, & stabilita est, secutus sum huc
usque; non tamen eam, si legibus humanis non modo
prohibita, quin afflicta, quin prostrata, quin desolata
fuiſſet, unquam essem deserturus. Utpote quam ex
firma animi sententia optimam existimem, primævæ
veritati, sacrique ordinis normæ maxime conformem.
Deus, precor, illam usque tutetur a conatibus inimi-
corum omnibus, tum qui in apertum prodeant, tum qui
clanculum lateant nocituri. Advertite mentem, viri,
verba sunt morientis Præſidis, adeoque apud vos,
qui eum tam bene noritis, fide carere non possunt.
Quin & aliorum hominum, in morte, vulgo ha-
bentur verba fide digna: Tum demum pectore ab imo
voces ejiciuntur veræ, tum demum eripitur persona,
manet res.*

Num vero firmos illius animi sensus inflexit mortis
timor? Num fletu ingemuit? Ita non, auditores,
ut illum accenderet propior immortalitatis aspectus,
dum mens ejus divina averet hisce corporis vinculis
liberata in æternitatem avolare.

Nec

Nec vero morbi sui tormentis, quamvis illa fuerint, primo præfertim, fatis gravia, commotus aliquam vocem unquam protulit, non viro optimo, non sapienti dignissimam. Quam mitis, quam mansuetus, quam tranquillus, quam patiens, quam in Dei summi clementiam, & Beati sui salvatoris merita reclinis fuerit, & ego meminero semper, & vobis ausus sum confirmare; utpote cui summo honori obtigit, quod illi in rebus sacris, per infirmam ejus valetudinem, atque in extremis vitæ momentis proximus assisterem.

Hæc ratio vivendi, hic finis, summi illius viri! hic moriendi modus! mihi quidem, qui tam prope astarem, & tantum non extremum ejus halitum in sinus meos exceperim, ingens solatii simul & doloris argumentum.

Hei mihi! quantum præfidium Ecclesia, quantum Academia, quantum vos perditis imbecilli magis, dulcissimique *Foxi* patris alumni! Quis jam tenera vestra firmabit vestigia! Quis vos quasi manu ducat in arduas virtutis semitas! Quis languentes excitabit, errantes reducet, labantes sustinebit, recto tramite euntes simul comitabitur! Præivit namque vir ille optimus benignissimusque, exemplo suo, quodcunque aliis imperaverit; lumenque in se prætulit clarissimum earum omnium virtutum ad quas cæteros adhortaretur.

Quanta beneficia in alios contulerit, illi norint, ipsi sentiant. Liceat mihi de me coram vobis effari pauca, Judices. Illum ego ab ineunte adolescentia charissimi parentis in loco semper habui. Ille meam adolescentis inopiam (nunquam verecundabor eloqui) beneficentia sua summa sublevavit: animum multoties labantem erexit, firmavit, Ex secunda mea, tandem aliquando, fortuna, rebusque magis prosperis, voluptatem aliquam ipse percipere non est dedignatus.

Te mihi, Dulcissime Præses, tuisque his ædibus adempto, tempus abire mihi, libetque admodum;
* Vestroque, dilectissimi socii, beneficio, inter secreta nemora, solaque rura latere, atque ibi, ad extremum

* Postridie quam Præses ægrotare cœperat, designandus erat Author ad beneficium quoddam Ecclesiasticum Collegii munere largiendum.

usque vitæ diem, jucundissimam hanc optimi Præsidis memoriam mecum perpetuo repetere atque recordari, cum mihi salvo illo atque incolumi lætari vobiscum amplius haud licet.

Hoc vero nemo unquam mihi eripiet, dum vixero; dum vitales has auras carпам, dum spiritus hos regit artus, nulla dies unquam me Tui, charissime Præses, immemorem arguerit, nunquam Tuus ille de meo pectore labetur vultus nec viventis, nec morientis!

Restat interea Deus Optimus Maximus exorandus, ut commune hoc Reipublicæ, Ecclesiæ, Academiae, Collegii damnum Divina sua clementia aliquando refarcire dignetur.

Quod ad nos attinet, focii dignissimi, cum tam insigni, tam præstanti viro, quem jam sublatum ex oculis quærimus, ingemimus, lugemus, Nemo aut virtutibus privatis par, aut publicis rebus administrandis æque idoneus reperiri possit, Vestræ, simul meæque in *Foxi* Patris manes pietati innititur, ut ejusmodi vir alius in ejus vicem cooptetur, qui sit ei quam proximus, quam simillimus: Nequaquam vero aliquis (avertat Deus!) qui non illum penitus, qui non ex animo, qui non summopere amavit; Qui non denique pro virili conatus erit illum semper imitari.

